

GS 293

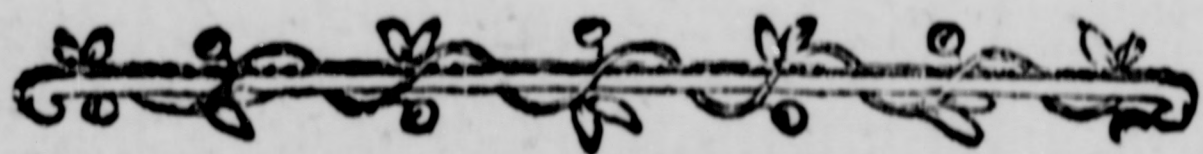
Ulfpegel

och

Fråddarne.

SEDERHED,
tryckt i Gelfsteinska Tryckeriet, 1824.

Bland många berömligt stora mandater,
 Som Ullspegel gjort i all werldenes stater,
 Är en af särdeles nytta och gammian,
 Hur han lurade stråddarne allesamman.
 Att allmänne ligit rådslå dem alla han bad,
 Till Rostock, den widt beprisade stad;
 Han wille der något uppenbara,
 Som de borde i minnet för alltid bewara;
 "Till barn och till harnbarn foreplanta man må'et.
 "Ty saken — så sad' han — är wigtig för strådet.
 Han sände en budlasta strax på stunden
 Till Wendiska städerna alla i runden,
 Till Holstein, Pommern, Stettin den gick,
 Och Wismar samt Lybeck och Hamburg den fick.
 De stråddare sprungo i lysande skaror
 Hwar en från sin werkstad i Ullspegels snaror;
 De medförde sax, aln, tråd och nål,
 Och pinte på förband sin hufwudskål,
 Hwad nytte kan tänka han hade uppfunnit,
 Dit deras forskningars krafft ej hunnit
 Nu, medan de bidade nere på gatan,
 Steg Ullspegel upp, den listige satan,
 Frimodigt uti ett högt stenhus,
 Stack hufwudet ut genom fönstret burdus.
 "J ärbare männer af stråddare-strådet, —
 Så talte han — "hörer och märker uppå'et:
 "Ha'n J blott aln och nål och sax,

"samt fingerborr, tråd och eu liten bit wax,
 "Då ha'n J för edert handiwerk nog;
 "Det skaffar en hwar sig med allsköns fog.
 "Och detta är wist ej konstigt heller;
 "Men ett bemärken, som mera galler:
 "När nålen ni trådt på tråden, minsann,
 "Så gören ni knut så godt ni kan,
 "Wid andra ändan af trå'n, som sig bör,
 "Ty om J ej slår en knut deruppå,
 "Skall tråden wäl slinta igenom också;
 "Men aldrig J kommen till punkt med ert dåb:
 "Förgåten det ej! slift är mitt råd.,

De stråddare gopade hast på hwarann,
 Hwar en han sade till närmsta man:
 "Hwad är det för prat och grillsfångeri,
 "Att kalla oss hit för sådant lappri?
 "Men längesedan den konsten wi kånnt;
 "Ej med wår resa war mycket bewåndt!"

Knappt hade den ertsnarren detta sett,
 Förrän han sad': "hwad för tusen är skett,
 "Det tänker rätt ofta ingen uppå;
 "Ty må ni ej nu förgrymma er så."
 Och, mente han, borde de skämmas tillika,
 Att larma så, och så illa utskrika
 Det nit, som för strådet ära han hyste;
 Se'n smög han sig bort, och så sjelfnöjdt myste.

